

Осінні бульвари

Антін Павлюк

Той вічний ляк дзвінків осіннього трамваю,
коли далеко скверами луна,
а зблідлі зорі тужно допивають
крихкого, гострого, як спомину, вина.
Нічного міста привиднії тіні...
Заграва угорі... Немовчний, вічний гуд...
а кожна жінка... жінка без дитини
така смутна. Вже осінь... тут ось... тут.
У вирій дні. Дзвінки осіннього трамваю...
обличчя любі! Нам віками путь...
Еллада... Картаген і Рим у сивій далині безкраю,
що нашу тугу та безсилля п'ють.